

NEW YORK TIMES, USA TODAY A INDIE BESTSELLER

TJ KLUNE

POD
ŠEPKAJÚCIMI
DVERAMI

 metafora

MOŽNO JE SMRŤ LEN ZAČIATKOM NIČOHO NOVÉHO

metafora

TJ KLUNE

POD
ŠEPKAJÚCIMI
DVERAMI

TJ KLUNE
POD ŠEPKAJÚCIMI DVERAMI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 193. publikáciu.

Z anglického originálu *Under the Whispering Door* vydaného vydavateľstvom
Tom Doherty Associates Book v roku 2021, preložila do slovenčiny Terezia Manners.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Red Nose Studio a Macmillan Publishing Group
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 400
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Under the Whispering Door © 2021 by Travis Klune

Cover © Red Nose Studio

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Terezia Manners, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-583-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-582-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-581-1 (print)

Pre Erica.

Dúfam, že sa zobudíš na zvláštnom mieste.

Poznámka autora

Tento príbeh hovorí o živote a láske, no taktiež o strate a smútku.

*Spomínajú sa v ňom rôzne formy smrti –
pokojná smrť, nečakaná smrť a samovražda.*

Prosím, čítajte ho pozorne.

1. KAPITOLA

Patricia plakala.

Wallace Price nenávidel, keď ľudia plakali.

Nezáležalo na tom, či to boli drobné slzy, krokodílie slzy, alebo vzlyky, ktoré otriasali celým telom. Slzy boli zbytočné a žena pred ním tak iba oddaľovala nevyhnutné.

„Ako ste to vedeli?“ opýtala sa s mokrými lícami, zatiaľ čo sa nachovala za balíčkom vreckoviek na stole. Nevšimla si grimasu, ktorú vystrúhal. Asi to tak bolo lepšie.

„Akoby som nemohol?“ odvetil. Zložil si ruky na dubovom stole a zatiaľ čo sa pripravoval na nepochybne teatrálné správanie, jeho stolička Arpen Aston zavrzgala. Pri zápachu bielidla a čistiaceho prostriedku sa zo všetkých síl snažil nekrčiť nosom. Jeden z nočných zamestnancov v kancelárii určite niečo rozliat. Po miestnosti sa šíril ťažký sladkastý zápach. Čo najskôr musí poslať hromadný e-mail o tom, že má citlivý nos a v žiadnom prípade by sa od neho nemalo vyžadovať, aby pracoval v takýchto neľudských podmienkach. Barbarstvo.

Žalúzie na oknách bránili popoludňajšiemu slnku, aby osvetlilo miestnosť, a závan studeného vzduchu z klimatizácie ho udržiaval v pozore. Pred tromi rokmi sa ho niekto opýtal, či by nemohol zvýšiť teplotu na dvadsaťjeden stupňov. Vysmial ho. V teple prekvitala lenivosť. Keď bolo ľuďom zima, hýbali sa.

Za dverami jeho kancelárie fungovala firma ako dobre naolejovaný stroj. Rušná a sebestačná si málokedy vyžadovala jeho pozornosť. Presne tak sa to Wallaceovi páčilo. Keby musel detailne dohliadať na každého jedného zamestnanca, určite by to nedotiahol príliš ďaleko. Pravdaže, aj napriek tomu ich sledoval ako jastrab a každý jedinec, ktorého zamestnával, si uvedomoval, že musí pracovať, akoby od toho závisel jeho život. Ich klienti boli pre nich tí najdôležitejší ľudia na svete. Keď niekomu prikázal, aby vyskočil, očakával, že všetci v okruhu niekoľkých metrov urobia presne to, čo od nich žiada, bez toho, aby kládli zbytočné otázky typu *ako vysoko*?

A to ho privádzalo späť k Patricii. Stroj sa pokazil a napriek tomu, že všetci občas robili chyby, Wallace potreboval vymeniť pokazenú súčiastku za novú. Nemohol predsa dopustiť, aby všetka jeho ťažká práca vyšla navniivoč. Minulý rok firma dosiahla svoj najvyšší zisk a tento rok to vyzeralo ešte sľubnejšie. Nech už sa vo svete dialo čokoľvek, niekto vždy niekoho žaloval.

Patricia si vyfúkala nos. „Nemyslela som si, že by vám na niečom takom záležalo.“

Zahľadel sa na ňu. „A prečo by mi na tom, preboha, nezáležalo?“

Patricia mu venovala smutný úsmev. „Nie ste práve ten typ.“

To ho rozčúlilo. Ako si dovoľuje povedať niečo také, a zvlášť svojmu šéfovi? Už na pohovore pred desiatimi rokmi si mal uvedomiť, že prijať ju nebol dobrý nápad. Mala veselú náturu, no Wallace veril, že to sa časom napraví. Veselosť do právnickej firmy predsa nepatrila. Ako veľmi sa mýlil. „Samozrejme, že...“

„Všetko je v poslednom čase také *náročné*,“ pokračovala, ako keby nič nepovedal. „Mala som to lepšie skrývať, no mohla som vytušiť, že vám to neunikne.“

„Presne tak,“ odvetil v snahe opäť nakloniť konverzáciu správnym smerom. Čím rýchlejšie to budú mať za sebou, tým lepšie. Patricia si to nakoniec uvedomí. „Neuniklo mi to. Takže keby ste...“

„Vám na ľudoch *skutočne* záleží,“ hovorila. „Viem to. Vedela som to vo chvíli, keď ste mi minulý mesiac na narodeniny darovali kvety. Hoci ste k nim nepripojili pohľadnicu, vedela som, čo sa mi snažíte povedať. Vážite si ma. A ja si vážim vás, pán Price.“

Netušil, o čom to, dočerta, vraví. Nikdy jej nič nedaroval. Musela jej ich dať jeho asistentka. Neskôr sa s ňou porozpráva. Kto už len potreboval kvety? Taká zbytočnosť! Najskôr boli pekné, no potom umreli. Zošúverené a zhnité listy a lupienky vždy narobili neporiadok, ktorému by sa dalo vyhnúť, keby ich nikto nikdy neposlal. S touto myšlienkou zodvihol nehanebne drahé pero značky Montblanc a zapísal si poznámku (MOŽNÁ INTERNÁ SPRÁVA: KVETY SÚ HROZNÉ A NIKTO BY ICH NEMAL VLASTNIŤ). „Nepokúšal som sa...“ pokračoval bez toho, aby zodvihol zrak.

„Kyla pred dvomi mesiacmi vyhodili,“ povedala a jemu trvalo dlhšie, ako by si bol ochotný priznať, kým si uvedomil, o kom to hovorí. Kyle bol jej manžel. Zoznámil sa s ním na jednom z firemných večierkov. Kyle bol vtedy tak trochu pripitý. Očividne si vychutnával šampanské, ktoré Moore, Price, Hernandez & Worthington podávali po ďalšom úspešnom roku. Rozhorúčený Kyle obšťastnil všetkých prítomných detailnou príhodou, ktorá Wallacea ani trochu nezaujímala, hlavne po tom, čo si uvedomil, že Kyle považuje zvýšený hlas a prikrášľovanie za dôležitú súčasť rozprávania.

„To ma mrzí,“ poznamenal škrobene, ukladajúc telefón na stôl. „No myslím si, že by sme sa mali sústrediť na...“

„Ešte stále si nenašiel prácu,“ oznámila mu Patricia, zatiaľ čo pokrčila papierovú vreckovku a siahla po ďalšej. Utrela si oči, pričom si rozmazala mejkap. „Nemohlo to prísť v horšom čase. V lete sa nám žení syn a my by sme chceli pokryť polovicu výdavkov. Neviem, ako to zvládneme, no určite na niečo prídeme. Vždy to tak bolo. Je to iba malá prekážka.“

„Gratulujem,“ vyhlásil Wallace. Ani len netušil, že má deti. O súkromných životoch svojich zamestnancov sa priveľmi nezaujímal. Deti

považoval za únavné a nikdy si ich obzvlášť neoblúbil. Kvôli nim ich rodičia – jeho zamestnanci – často žiadali o voľno, aby sa mohli zúčastniť na školských predstaveniach alebo aby sa o ne mohli počas choroby postarať, čo znamenalo, že všetci ostatní museli pracovať za nich. A keďže mu oddelenie ľudských zdrojov stále pripomínalo, že nemôže svojim zamestnancom zabrániť, aby si zakladali rodiny („Nemôžete im jednoducho povedať, aby si kúpili psa, pán Price!“), musel sa dookola zaoberať matkami a otcami, ktorí potrebovali voľné popoludnie, aby mohli počúvať, ako ich deti zvracajú alebo štekajú pesničky o tvaroch, oblakoch alebo iných nezmysloch.

Patricia si opäť vyfúkala nos. Neskutočne hlasný a mokrý zvuk, z ktorého mu naskakovala husia koža. „A potom tá záležitosť s našou dcérou. Domnievala som sa, že je to stratený prípad a že bude zametať ulice, no firma jej veľmi láskavo poskytla štipendium a ona si konečne našla zameranie. Pôjde na obchodnú školu. Len si to predstavte! Nie je to úžasné?“

Zaškúlil na ňu. Bude sa musieť porozprávať s partnermi. Neuvedomil si, že poskytujú štipendiá. Prispievali na charitu, no to im viac než štedro vynahradili daňové úľavy. Netušil, čo by asi tak mohli získať vyhadzovaním peňazí na sprostosti, akou bola *obchodná* škola, aj keby si to mohli odpísať z daní. Dcéra tejto ženy pravdepodobne využije svoje vzdelanie na niečo hlúpe, ako napríklad otvorenie reštaurácie alebo založenie neziskovej organizácie. „Myslím, že máme rozdielne predstavy o tom, čo je úžasné.“

Prikývla, no nezdalo sa mu, že počula, čo povedal. „Táto práca je teraz pre mňa dôležitejšia ako kedykoľvek predtým. Kolegovia sú mi ako rodina. Navzájom sa podporujeme. Netuším, ako by som to bez nich zvládala. A to, že ste ma sem zavolali, aby som sa vám mohla vyžalovať, pre mňa znamená viac, ako si viete predstaviť. Je mi jedno, čo hovoria všetci ostatní, pán Price. Ste dobrý muž.“

A to má byť zase čo? „Čo o mne hovoria všetci ostatní?“

Zbledla. „Ach, nič zlé. Viete, ako to chodí. Založili ste túto firmu. Na schránke je vaše meno. A to ľudí občas... desí.“

Wallace sa uvoľnil. Hneď sa cítil lepšie. „No, áno, predpokladám...“

„Vravia, že ste chladný a vypočítavý, a ak niekto niečo neurobí hneď, ako ho o to požiadate, zvýšite hlas a naháňate ľuďom hrôzu, no oni vás nevnímajú tak ako ja. Ja viem, že pod tým drahým oblekom sa skrýva starostlivý muž.“

„Pod,“ zopakoval, hoci ho tešilo, že oceňuje jeho vyberaný vkus. Vlastnil len luxusné obleky. Najlepšie z najlepších. Práve preto sa vo fascikli pre nových zamestnancov nachádzali podrobné inštrukcie o tom, ako by mali prichádzať do práce oblečení. Netrval na dizajnérskeho oblekoch (keďže veľmi dobre vedel, čo znamená splácať študentskú pôžičku). Ak sa však niekto v práci objavil v niečom, čo očividne pochádzalo z výpredaja, zobral ho nabok a prísne mu dohovorel.

„Navonok pôsobíte prísne, no vnútri ste mäkký ako penový cukrík,“ vyhlásila.

Nikdy v živote ho nikto takto neurazil. „Pani Ryanová...“

„Prosím, volajte ma Patricia. Už som vás o to požiadala niekoľkokrát.“

Hovorila pravdu. „Pani Ryanová,“ zopakoval prísne. „Aj keď oceňujem vaše nadšenie, myslím, že teraz musíme predebatovať iné záležitosti.“

„Dobre,“ vychrlila. „Samozrejme. Uvedomujem si, že nemáte rád komplimenty. Sľubujem, že sa to už viac nestane. Viem, že ste ma sem nezavolali, aby sme sa bavili o vás.“

Uľavilo sa mu. „Presne tak.“

Zachvela sa jej spodná pera. „Sme tu, aby sme sa porozprávali o mne a o tom, aké náročné obdobie momentálne prežívam. Práve preto ste ma sem zavolali po tom, čo ste ma našli uplakanú v miestnosti s kancelárskymi potrebami.“

Domnieval sa, že prepočítava inventár a že sa jej kvôli prachu spustila alerggia. „Myslím, že by sme sa teraz mali sústrediť...“

„Kyle sa už o mňa viac nezaujíma,“ zašepkala. „Už celé roky sa ma nedotkol. Nahovárala som si, že také veci sa v dlhoročnom vzťahu stávajú, no nemôžem si pomôcť, mám pocit, že je v tom aj niečo iné.“

Trhlo ním. „Neviem, či je to vhodné, hlavne keď ste...“

„Viem!“ vykrikla. „Je to viac než nevhodné. Uvedomujem si, že pracujem sedemdesiat hodín týždenne, no žiadam hádam tak veľa, keď chcem, aby si môj muž plnil manželské povinnosti? Veď je to predsa súčasť svadobnej *prísahy*.“

Nepochybne to bola hrozná svadba. Pravdepodobne mali recepciu v *Holiday Inn*. Nie. Ešte horšie. *Holiday Inn Express*. Pri tej myšlienke ho striaslo. Zábava sa určite nezaobišla bez karaoke. Podľa toho, ako si Kyla pamätal (pravdupovediac, nie veľmi), sa domnieval, že spieval zmiešaninu piesní od skupín Journey a Whitesnake, zatiaľ čo sa nalieval niečím, čo láskyplne nazýval pivečko.

„Mne však dlhý pracovný čas neprekáža,“ pokračovala. „Patrí to k môjmu zamestnaniu. Vedela som to, keď ste ma prijímali.“

Ach! Príležitosť! „Keď už hovoríme o prijímaní...“

„Moja dcéra si dala prepichnúť nos,“ vyhlásila nešťastne Patricia. „Vyzerá ako býk. Moje dievčatko asi chce, aby ho uhnil nejaký matorador a niečo doň strčil.“

„Ježišikriste,“ zašomral Wallace, prechádzajúc si rukou po tvári. Na toto nemal čas. O pol hodiny sa mu začínalo stretnutie, na ktoré sa musel pripraviť.

„Presne tak!“ zvolala Patricia. „Kyle tvrdí, že je to súčasťou dospievania. Vraj jej musíme dovoliť, aby roztiahla krídla a dopustila sa vlastných chýb. Netušila som, že roztáhovanie krídel zahŕňa obrovský kruh v nose! A nechcete, aby som vám začala rozprávať o mojom synovi.“

„Dobre,“ skonštatoval Wallace. „Nechcem.“

„Chce, aby mu svadobnú hostinu pripravil Applebee! *Applebee*.“

Wallace s hrôzou zalapal po dychu. Netušil, že zlý vkus je dedičný.

Patricia horúčkovo prikyvovala. „Ako keby sme si niečo také mohli dovoliť! Peniaze predsa nerastú na stromoch! Vždy sme sa našim deťom snažili vstúpiť finančnú rozvahu, no keď ste mladý, jednoducho vám to porozumenie zavše uniká. A teraz, keď je jeho nastávajúca tehotná, očakáva od nás pomoc.“ Teatrálne si povzdychla. „To,

že sem môžem prísť a na chvíľu od toho všetkého uniknúť, pre mňa momentálne predstavuje jediný dôvod, prečo ešte stále ráno vstanem z postele.“

V hrudi pocítil zvláštne pichnutie. Pošúchal si hrudnú kosť. Pravdepodobne ho začína páliť záha. Asi nemal jesť čili. „Teší ma, že vďaka nám môžete na chvíľu uniknúť zo svojho života, no preto som vás sem nezavolať.“

Potiahla nosom. „Ach?“ Opäť sa usmiala. Tentoraz to bolo o niečo silnejšie. „Tak prečo teda, pán Price?“

„Máte výpoveď,“ oznámil jej.

Zažmurkala.

Vyčkával. Celkom iste to pochopí a on sa bude môcť vrátiť k práci.

Poobzerala sa okolo seba a na tvári sa jej objavil zmätený úsmev. „Sme azda v jednej z tých reality shows?“ zasmiala sa. Náznak veselosti, ktorá sa z nej mala už dávno vytratiť. „Natáčate ma? O chvíľu na mňa niekto vyskočí a zakričí *prekvapenie*? Ako sa ten program volá? *Máte výpoveď, ale nie naozaj?*“

„O tom pochybujem,“ odvetil Wallace. „Nikomu by som nedovolil, aby ma natáčal.“ Pozrel sa na kabelku, ktorú mala položenú v lone. „Alebo nahrával...“

Z tváre sa jej postupne vytrácal úsmev. „V tom prípade vám celkom dobre nerozumiem. Čo tým myslíte?“

„Neviem, ako by som sa mohol vyjadriť zrozumiteľnejšie, pani Ryanová. Od dnešného dňa už viac nie ste zamestnankyňou firmy Moore, Price, Hernandez & Worthington. Keď vyjdete z kancelárie, za asistencie bezpečnostnej služby si zoberiete svoje veci a potom vás odprevadia von z budovy. Onedlho sa s vami kvôli záverečnej dokumentácii spojí personálne oddelenie, pre prípad, že by ste sa potrebovali prihlásiť na odber... ako sa to len volá?“ Prelistoval papiere na stole. „Ach, áno. Podpory v nezamestnanosti. Pretože, ako som sa dozvedel, dokonca aj keď ste nezamestnaná, môžete vďaka dolárom daňových poplatníkov vysávať vládne finančné zdroje.“ Pokrútil hlavou. „Takže vám svojim

spôsobom budem naďalej platiť. Len nie toľko, koľko doteraz. Alebo toľko, koľko ste zarábali, kým sme vás zamestnávali. Pretože vás už nezamestnávame.“

Už sa viac neusmievala. „Ja... čože?“

„Máte výpoveď,“ povedal pomaly. Netušil, čo na tom nevie pochopiť.

„Prečo?“ dožadovala sa vysvetlenia.

To už bolo lepšie. Wallace bol špecialista na všetky druhy *prečo*. Samé fakty. „Pretože ste spisy z prípadu Cortaro poskytli súdu dve hodiny po termíne. Prijali ich iba preto, lebo mi sudca Smith dlhoval láskavosť, a dokonca ani *to* takmer nepomohlo. Musel som mu pripomenúť, že som videl jeho pestúnku, z ktorej sa stala jeho milenka, na... ale na tom teraz nezáleží. Kvôli vám prišla firma o tisíce dolárov, a to nespomínam škody, aké by taká chyba narobila nášmu klientovi. Takúto nedbalosť nemôžem tolerovať. Dovoľte, aby som vám poďakoval za roky oddanej práce pre Moora, Pricea, Hernandez & Worthingtona, no obávam sa, že už viac nebudeme vyžadovať vaše služby.“

Prudko sa postavila a nohy stoličky pritom zavržgali o podlahu. „Neposkytla som ich súdu neskoro.“

„Ale áno,“ vyhlásil Wallace nevzrušene. „Rád vám ukážem datovaciu pečiatku od úradníka.“ Prstami poklepkal po zázname na stole.

Prizmúrila oči. Už viac neplakala. S hnevom sa Wallace dokázal vyrovnáť. Prvý deň na právnickej fakulte im povedali, že právnici aj napriek ich nevyhnutnosti pre správne fungovanie spoločnosti budú musieť neustále čeliť prejavom hnevu. „Aj keby to tak *skutočne* bolo, nikdy predtým som nič také neurobila. Stalo sa to iba raz.“

„A môžem vás uistiť, že sa vám už nikdy nič podobné nestane,“ oznámil jej Wallace. „Pretože tu už viac nepracujete.“

„Lenže... môj *manžel*. A môj *syn*. A čo *moja dcéra*?!“

„Samozrejme,“ potešil sa Wallace. „Som rád, že ste to spomenuli. Ak vaša dcéra od nás dostávala akýkoľvek príspevok na školné, odteraz je zrušený.“ Stisol tlačidlo na telefóne. „Shirley? Mohli by ste, prosím, upovedomiť personálne oddelenie, že dcéra pani Ryanovej od nás už

viac nebude dostávať príspevok na školné? Nevie, čo presne musia urobiť, no som si istý, že majú na to nejaký formulár, ktorý musia vyplniť a poslať mi ho na podpis. Okamžite sa o to postarajte.“

Z reproduktora v telefóne sa ozval hlas jeho asistentky. „Samozrejme, pán Price.“

Zodvihol zrak a pozrel sa na svoju bývalú právnu asistentku. „Vidíte? O všetko je postarané. Skôr ako sa poberiete, chcel by som vám pripomenúť, že sme profesionáli. Kričanie, hádzanie vecí alebo vyhrážky, ktoré aj tak nesplníte, sa budú považovať za porušenie zákona. Vaša nástupkyňa začína v pondelok a určite by sa jej nepáčilo, keby jej na stole chýbala zošívачka alebo lepiaca páska. Akékoľvek osobné drobnosti, ktoré ste si za tie roky nazhromaždili, sú, samozrejme, vaše.“ Zo stola zodvihol relaxačnú loptičku s logom firmy. „Tieto sú úžasné, nemyslíte? Domnievam sa, že ste jednu dostali, keď ste u nás odpracovali sedem rokov. Budem rád, keď si zoberiete aj túto. Myslím, že sa vám zide.“

„Myslíte to vážne,“ zašepkala.

„Celkom vážne,“ odvetil. „A teraz, ak ma ospravedlníte, musím...“

„Vy... vy... vy *netvor!*“ vykričala. „Vyžadujem ospravedlnenie!“

Iste, že si vyžadovala ospravedlnenie. „Keby som sa vám ospravedlnil, znamenalo by to, že som vám nejakým spôsobom ukrivdil. Nič také sa však nestalo. Práve naopak, ospravedlniť by ste sa mali vy.“

S vreskotom, ktorý nasledoval, neprišlo žiadne ospravedlnenie.

Wallace ostával pokojný a opäť stisol tlačidlo na telefóne. „Shirley. Prišla už bezpečnostná služba?“

„Áno, pán Price.“

„Dobre. Pošlite ich sem skôr, ako mi táto žena hodí niečo do hlavy.“

Keď Wallace Price videl Patriciu Ryanovú naposledy, vrieskajúcu, kopajúcu a očividne ignorujúcu jeho varovania o porušovaní zákona, z jeho kancelárie ju vliekol veľký muž menom Geraldo. Napriek všetkému musel priznať, že na neho zapôsobilo jej odhodlanie strčiť mu do hrdla niečo, čo nazývala *horúci kutáč*, až kým mu – ako sama povedala – neprepichne spodné partie a nespôsobí skľučujúcu bolesť.

„Zvládnete to!“ zakričal za ňou z dverí kancelárie, uvedomujúc si, že ho počúva celé oddelenie. Chcel sa uistiť, že všetci vedia, ako mu na jeho zamestnancoch záleží. „Keď sa jedny dvere zatvoria, iné sa otvoria. Všetci to poznáte.“

Dvere na výťahu sa zatvorili, a utlmili tak jej rozzúrené výkriky.

„Ach,“ povzdychol si Wallace. „To je lepšie. A teraz všetci späť do práce. Je síce piatok, no neznamená to, že sa môžete flákať.“

Všetci sa okamžite začali hýbať.

Dokonalé. Stroj opäť fungoval bezchybne.

Vošiel do kancelárie a zavrel za sebou dvere.

Na Patriciu si v to popoludnie spomenul iba raz, po tom, čo dostal e-mail od vedúcej personálneho oddelenia, v ktorom mu oznamovala, že sa postará o zrušenie štipendia. Znovu pocítil to zvláštne pichnutie v hrudi, no priveľmi ho to netrápilo. Po ceste domov sa zastaví v lekární. A potom už na to, alebo na Patriciu Ryanovú, viac nepomyslel. Vždy treba hľadiť dopredu, povedal si, keď presúval e-mail do zložky ZAMESTNANECKÉ KRIVDY.

Vždy treba hľadiť dopredu.

Cítil sa lepšie. Aspoňže teraz v kancelárii vládlo ticho.

Budúci týždeň u nich začne pracovať nová právna asistentka a on jej starostlivo vysvetlí, že v tejto firme sa chyby netolerujú. Lepšie človeka vystrašiť hneď na začiatku, aby ste sa neskôr vyhli problémom spôsobeným jeho nekompetentnosťou.

Na to však už nikdy nedostal príležitosť.

Namiesto toho Wallace Price o dva dni umrel.

2. KAPITOLA

Na pohrebe sa nezúčastnilo mnoho ľudí. Wallaceovi sa to nepáčilo. Nebol si celkom istý, ako sa sem dostal. V jednej chvíli sa pozeral na svoje telo a potom zažmurkal a odrazu sa ocitol pred kostolom s otvorenými dverami a vyzvážajúcimi zvonmi. Nápadná tabuľa pred vchodom celej situácii vôbec nepomáhala. Stálo na nej: *OSLAVA ŽIVOTA WALLACEA PRICEA*. Nie, nie! Vôbec sa mu to nepáčilo. Možno by mu mohol niekto vnútri vysvetliť, čo sa to tu, dopekla, deje.

Usadil sa do lavice v zadnej časti budovy. Samotný kostol predstavoval všetko, čo nenávidel: bol pompézny s vysokými vitrážovými oknami a rôznymi verziami Ježiša v rozmanitých pózach bolesti a utrpenia, s rukami pribitými na kríži zdanlivo vytesanom z kameňa. Wallaceovi nešlo do hlavy, ako je možné, že nikomu neprekážalo, že prominentná postava nachádzajúca sa takmer v každom kúte kostola je vždy vykreslená v osídlach smrti. Náboženstvo nikdy nepochopí.

Čakal, kedy vojde dovnútra viac ľudí. Podľa tabule pred kostolom sa pohreb začínal presne o deviatej. Ozdobné hodiny na stene (ďalší Ježiš, tentoraz jeho ruky slúžili ako ručičky hodín a pravdepodobne mali veriacim pripomínať, že Boží syn bol okrem iného aj hadí muž) ukazovali o päť minút deväť a v tej chvíli sa v kostole nachádzalo iba šesť ľudí.

Piatich z nich poznal.

Ako prvú si všimol bývalú manželku. Ich rozvod bola trpká záležitosť sprevádzaná nepodloženými obvineniami z oboch strán. Len vďaka urputnej práci ich právnikov na seba pri stole celý čas nevrieskali. Musela sem priletieť, keďže sa presťahovala na druhý koniec krajiny, aby bola od neho čo najďalej. Nezazlieval jej to.

Pováčšine.

Neplakala. Ani netušil, prečo ho to tak rozčuľovalo. Nemala by vzlykať?

Druhá, tretia a štvrtá osoba, ktoré poznal, boli partneri z jeho právnickej firme Moore, Price, Hernandez & Worthington. Čakal, že sa k nim čoskoro pripojí aj zvyšok firmy, keďže MPH&W založili pred dvadsiatimi rokmi v garáži a teraz ju považovali za jednu z najmocnejších firiem v štáte. Očakával, že tu uvidí aspoň svoju asistentku Shirley s rozmazaným mejkapom, zvierajúcu vreckovku a premýšľajúcu nad tým, čo bude bez neho robiť.

Shirley tam však nebola. Z celej sily sa ju snažil pričarovať, lamenujúcu, že to nie je spravodlivé, pretože na to, aby nevybočila z cesty, potrebuje šéfa ako Wallace. Keď sa nič nestalo, zamračil sa a niekde v zadnej časti mozgu pocítil rodiace sa znepokojenie.

Partneri sa zhromaždili vzadu v kostole neďaleko Wallaceovej lavice a potichu sa rozprávali. Wallace sa po chvíli vzdal a už sa im viac nesnažil povedať, že tu ešte stále je a sedí priamo pred nimi. Nevideli ho. Nepočuli.

„Smutný deň,“ skonštatoval Moore.

„Veľmi smutný,“ súhlasil s ním Hernandez.

„Ten najsmutnejší,“ dodal Worthington. „Úbohá Shirley. Muselo to byť pre ňu hrozné, keď ho tak našla.“

Partneri sa odmlčali, zahľadeli sa na oltár, a keď sa na nich Naomi pozrela, úctivo sklonili hlavy. Skôr ako sa opäť zadívala pred seba, uškrnula sa na nich.

Nasledovalo:

„Človeka to núti zamyslieť sa,“ vyhlásil Moore.